

Do práce šla Iška jako na popravu. Vyrasila dříve než obvykle. Dnes bylo pro veřejnost zavřeno, do kopce se tedy vlekla sama. Strašně si přála narazit na Tonču nebo na Zdeňka, ale zároveň byla ráda, že se tak nestalo. Je lepší, když se jí budou vyhýbat, je jako prašivá. V šatně přemýšlela, jestli se má převlékat do pracovního, je možné, že ji hned odvedou, takže to nemá cenu. Až tady si všimla, že má punčochy nakřivo a sukni celou přetočenou.

„Ty už jsi tady?“ vypískla vedoucí nepřirozeným hlasem. Tahle obvykle rázná žena byla najednou podivně nejistá. „Tak pojď“, vzala Išku pod paží a odvedla ji k náčelníkovi.

I ten byl celý nesvůj. „Soudružko, máme tady takovou překerní situaci. Jak bych to jenom... Přišlo na tebe udání, velmi závažné, aby bylo jasno. Ale nám se to celé nezdá, tady soudružka vedoucí tě několikrát označila za vynikající pracovníci. Byly tu sice nějaké nesrovnalosti okolo těch látek, že... Což se zcela vysvětlilo, ty ses ničím neprovinila,“ dodal honem náčelník poté, co se na něj vedoucí významně podívala.

„Podívej se, měl jsem nyní dlouhý telefonát s tvým strýcem, jestli to dobře chápu. To on tě sem doporučil a dal prověřit. Žádné takové rodinkaření normálně

nepodporujeme, ale on se zaručil svým postavením.“ Náčelníkovi se v hlase ozvala posvátná hrůza. „Jeho doporučení já samozřejmě naprosto respektuji. Na druhou stranu to udání... Je to prý nějaké osobní či co. Nerad bych se do toho zamotal.“

Poslední větu řekl s překvapivou upřímností. Iška na zlomek vteřiny zaváhala, jestli má něco říkat. Chce se to po ní vůbec? Snažila se číst náznaky v náčelníkově chování, ale jasné bylo jen to, že je mu celá situace nanejvýš nepříjemná.

„Myslím, že vím, kdo mě udal. Je to můj bývalý... bývalý snoubenec,“ přiznala a cítila, jak rudne. „Ten, co mi sem pořád volá, soudružka vedoucí o tom ví. Obávám se, že je to z jeho strany pomsta.“

Náčelníka to viditelně překvapilo. „Ano? Tak to jsem... Aha. Myslel jsem, že je to jinak. Vyřešíme to tím, že si vezmeš dovolenou. Zatím týden, možná víc. Mezitím se situace uklidní, nemám pravdu?“ Křečovitě se usmál. „Nebudeme z toho dělat aféru, nikam to nepostoupíme. Myslím, že je zcela v mé pravomoci vyřešit to tak nějak po soudružsku, že ano?“

Iška se z mauzolea vypotácela jako ve snách. Dobře že se nepřevlékala, možná by ani nezvládla dojít do šatny. Vdechovala čerstvý vzduch, aby jí to konečně začalo opět myslet, a snažila se přijít na to, co se právě stalo.

Nezatkli ji! To je hlavní. První, co jí přišlo na mysl, bylo, že králík aspoň neumře hladu a žízni. Pak si ale s hrůzou uvědomila, že má být strýci za co vděčná, a tím pádem si budou s tetou o to více dělat nárok na Josífkou.